

## HỒI 56

### MỘT CHUYỆN TRAO ĐỔI

**M**en rượu càng lúc như càng nồng đậm, giọng cười của Vương phu nhân càng lúc càng đê mê.

Bà ta nhìn Trần Lãng bằng một đôi mắt sâu thăm thẳm:

- Trừ những phương pháp khờ khạo ấy ra, công tử không còn thấy tiện thiếp sẽ

làm cách nào khác nữa ư?

Trần Lãng lắc đầu:

- Phu nhân trong lòng có thiên phương vạn kế, tại hạ thật tình không đoán nổi.

Vương phu nhân cười:

- Tại làm sao tiện thiếp lại phải cưỡng bách công tử? Tại sao tiện thiếp lại không

thể để cho công tử tự nguyện tự giác mà làm?

Trần Lãng gật gù:

- A... điều đó tại hạ quên.

Vương phu nhân lại cười:

- Không phải quên, mà phải nói công tử làm bộ quên mới đúng.

Trần Lãng cười:

- Nhưng phu nhân cũng đừng quên rằng muốn cho tại hạ phục tùng tự nguyện là

một điều không phải dễ.

Vương phu nhân cười, một nụ cười thật xứng đáng với tiếng hồn phiêu phách lạc

và bà ta nhẹ nhẹ đưa tay vuốt tóc...

Bàn tay trắng muốt như ngọc, suối tóc đen huyền dịu mượt như nhung, tư thái

của người thiếu nữ tuyệt trần và bà ta nhìn thẳng vào mặt Trần Lãng:

- Tự nhiên không phải chuyện dễ, tiện thiếp biết điều đó. Nhưng bất cứ việc gì

càng khó càng khó càng quý nhất là đối với một người đàn bà, chuyện càng không dễ

họ lại càng tha thiết.

Trầm Lãng nói:

- Đó là câu nói hết sức trung thực.

Vương phu nhân nói:

- Mà thường thường trung thực là đúng, phải có thể không?

Và bà ta lại hỏi:

- Vật gì càng quý giá thì phải đem cái quý giá mà đổi, công tử có thấy thế chăng?

Trầm Lãng cười:

- Đó cũng lại là một câu nói trung thực.

Trầm Lãng khen đòi mấy lượt bằng một vẻ mặt hết sức tự nhiên, Vương phu nhân

nghe luôn mấy lượt mặt cũng không đổi sắc, chỉ có Hùng Miêu Nhi là muốn lộn gan...

Trung thực, trung thực cái khí mốc. Hắn muốn chửi tưới lên nhưng khốn nỗi không nói được.

Bên ngoài Vương phu nhân vẫn cười:

- Trong giang hồ, người ta thường nói: “khó được nhất và quý nhất gồm ba vật”,

chăng hay công tử có biết chăng?

Trầm Lãng cười:

- Có lẽ đây không phải là lời nói thật, tại hạ chưa từng được nghe.

Vương phu nhân nói:

- Không công tử hãy nghĩ xem, tiện thiếp thấy đó là sự thật.

Suy nghĩ một giây, Trầm Lãng hỏi:

- “Đạt Ma Thần Kinh” nơi Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự có phải là một trong

ba vật quý ấy chăng?

Vương phu nhân nói:

- Thiếu Lâm phái tuy được xưng là “đệ nhất phái võ lâm” nhưng võ công của mấy

lão tăng cũng chỉ đạt được hai tiếng “trung bình” mà thôi, từ trước đến nay, phái này

chưa có được một người đáng gọi là “Thiên hạ đệ nhất cao thủ”. Do đó, chuyện “Thần

Kinh”, của Thiệu Lâm e rằng cũng chỉ là câu chuyện thần thoại. Cho nên không thể kể

là vật quý. Trầm Lăng cười:

- Nếu “Thần Kinh” của Thiệu Lâm không được liệt vào vật quý, thì những “võ

công bí cập” khác có được kể không?

Vương phu nhân lắc đầu thật nhẹ:

- Làm gì có chuyện “Võ công bí cập”. Thử hỏi có phải thật những cao thủ xuất

sắc trong võ lâm từ trước đến nay đều do những “Bí cập”, những “Thần Kinh” mà ra

không? Hay là do nghị lực, kinh nghiệm và thời cơ mà họ luyện nên? Tiệp thiệp nghĩ

rằng những điểm đó mới là yếu tố chính của tuyệt nghệ. Chỉ tiếc người đời không thấy

rõ điều đó, cứ để cho câu chuyện có tính cách thần thoại làm mê hoặc. Kể cả “Võ công

bí cập” của Vô địch Hòa thượng cũng chỉ là thứ “Bí cập” hại người người mà thôi.

Lời nói của bà ta mới nghe qua thật là đảo lộn cả thế giới võ lâm, mà cũng là một

lời giải thích hết sức có lý. Chính Trầm Lăng cũng phải gật gù tán phục:

- Phu nhân đã nói được điều mà người khác không nói được, dám nói những điều

mà người đời không dám nói... Nếu tất cả thiên hạ anh hùng đều có thể nhận xét như thế, thì có lẽ không xảy ra trận Hoàng Sơn năm xưa và hào kiệt cũng không phải chết quá nhiều như thế, mà cuộc điện võ lâm ngày nay cũng không nguy hiểm quá như thế này. Kiến thức của phu nhân quả ít người sánh kịp.

Vương phu nhân cười:

- Cái điều mà bình sinh sợ nhất là được người khen ngợi, nhưng hôm nay lời khen ngợi của công tử lại không làm cho tiệp thiệp khó chịu tí nào cả... À quên, công tử đoán đi chứ.

Suy nghĩ một giây, Trầm Lăng vụt cười:

- Đúng rồi, “Mộng Vân Lệnh” của Mộng vân Tiên Tử bất cứ đến đâu anh hùng hào kiệt cũng đều phải cúi đầu, như vậy Mộng vân Lệnh có được kể là một trong những vật quý ấy chẳng?

Vương phu nhân cười:

- Công tử lại muốn dùng lời nói khéo để khen tặng tiện thiếp nữa rồi... Nhưng tỉ dụ như tiện thiếp là Mộng Vân Tiên Tử mà nghe câu nói ấy chắc chắn cũng chẳng thích thú gì, bởi vì “Mộng Vân Lệnh” cũng chỉ là vật để dọa người, chứ thực chất của nó chẳng có giá trị gì đâu.

Trầm Lăng gặng lại:

- Mộng Vân Lệnh cũng không được kể là quý à?

Vương phu nhân nói:

- Một mảnh sắt đẹp xoàng như thế thì làm sao gọi là quý được.

Trầm Lăng hỏi:

- Nếu nói thế thì chẳng hạn như thanh “Cổ Thiết Kiếm” của “Thiết Kiếm Tiên Sinh” ngày xưa cũng chẳng là một thanh sắt thô sao? Và như thế cũng không được kể là vật quý sao?

Vương phu nhân cười:

- Kiếm cũng chỉ một vật chết. Cho dù món binh khí nào tính cách thần kỳ trong thiên hạ, nhưng nếu lọt vào tay phàm phu tục tử thì cũng chỉ vô dụng, cũng chỉ là một mảnh sắt bỏ mà thôi...

Bà ta chỉ vào Nhiễm Hương và nói tiếp:

- Thử hỏi như con bé Nhiễm Hương đây, giá như trong tay nó có được kiếm báu như “Can Tương” “Mạc Tà”, nhưng liệu có thắng được công tử chẳng?

Trầm Lăng gật gật:

- Đúng, những thứ ấy cũng không thể kể là quý được.

Vương phu nhân nói:

- Vì thế cho nên tiện thiếp nói đến báu vật đây phải là thứ mà cho dù lọt vào tay phàm phu tục tử cũng vẫn là vật quý, đặc dụng. Nó mới gọi là báu vật.

Trầm Lăng hỏi:

- Như vậy báu vật mà phu nhân nói đó có lẽ phải là vật sống?

Vương phu nhân chớp mắt:

- Phải, phải được kể là vật sống.

Trầm Lăng cười:

- Có lẽ tại hạ phải nhờ thêm hơi men để suy nghĩ...

Nhiễm Hương mỉm cười rót rượu và Vương phu nhân mỉm cười mời mọc...

Trầm Lăng cũng mỉm cười uống cạn và chột vỗ tay:

- Đúng rồi, sản nghiệp của dòng họ Cao ngày xưa là một sản nghiệp ức vạn, cho dù phàm phu tục tử mà được thì cũng trở nên bực vương hầu... Nó có phải là một trong ba vật ấy chăng?

Vương phu nhân cũng vỗ tay:

- Kể như công tử đã đoán trúng một vật rồi. Đúng tài sản của dòng họ Cao để lại chính là vật mà người người mộng tưởng. Thế còn hai vật sống nữa? Đúng lý tài sản cũng không phải là vật sống, nhưng nhớ rằng làm sinh lợi là sống đấy nhé. Công tử đoán nốt hai vật sống thật nữa đi.

Trầm Lăng làm thăm:

- Sống... vật sống... phải chăng là Bửu Mã của Trường Bạch Sơn Vương?

Vương phu nhân lắc đầu:

- Không phải.

Trầm Lăng nói:

- Chẳng lẽ là “Chó linh” của Thần Bồ Khuru Nam?

Vương phu nhân lắc đầu:

- Không phải.

Trầm Lăng nói luôn một hơi:

- Hay là Mãnh Hồ của “Bá Thú Sơn Trung”... Con lừa đen của “Trại Quả Lão”... hay là “Thần Ưng” của Thiên Sơn Địch gia trang?

Vương phu nhân liên tiếp lắc đầu:

- Không phải... không phải... tất cả đều không phải.

Trầm Lăng nói:

- Hay là Vân Nam “Ngũ Độc giáo”...

Vương phu nhân đưa tay che miệng:

- Uì chà... nghe đến là lợm giọng rồi, làm sao kể là báu vật được.

Trầm Lăng lắc đầu:

- Tại hạ thật tình đoán không nổi, danh cầm vị thú trong giang hồ, tại hạ kể đã gần hết...

Vương phu nhân mỉm cười:

- Trên đời này chẳng lẽ chỉ cần có cảm thú là vật sống sao?

Trần Lăng cau mặt:

- Còn... còn gì nữa?

Vương phu nhân cười:

- Còn “Người” nữa chi? Nói đến người chắc công tử sẽ đoán trúng.

Trần Lăng mỉm cười:

- Càng lại không thể đoán trúng nữa, bởi vì nhân tài dị sĩ trong thiên hạ đâu phải con số trăm ngàn, huống chi...

Vương phu nhân lắc đầu:

- Thôi được rồi, tiện thiếp xin nói ngay, trừ tài sản của dòng họ Cao, báu vật thứ hai là Trần Thiên Quân... bàn tay của Trần Thiên Quân

Trần Lăng thoáng hơi đổi sắc:

- Bàn tay? Bàn tay của Trần Thiên Quân?

Vương phu nhân gật đầu:

- Đúng, bàn tay của Trần Thiên Quân trong lúc vui cười có thể vung mất ngàn vàng nhưng trong khi nghiêm nghị lại có thể thu về tất cả... Bàn tay của Trần Thiên Quân có thể đặt người sống vào cõi chết, mà cũng có thể đưa người chết trở về đất sống... bàn tay của Trần Thiên Quân có thể làm cho trời long đất lở, hủy diệt tất cả, nhưng cũng là bàn tay chế tạo nhiều vật khéo léo tinh vi... bàn tay của Trần Thiên Quân một khi cử động thì bất luận chuyện gì trong giang hồ cũng đều cải biến.

Y như nghe đến độ xuất thần, Trần Lăng ngồi sững thì thầm:

- Bàn tay... Trần Thiên Quân... thật là bàn tay tinh diệu.

Hắn ngửa mặt cạn luôn một chén lớn...

Vương phu nhân nói:

- Vật thứ ba là vật quý báu nhất.

Bà ta nâng ly uống cạn, tia mắt mê hồn liếc vào mặt Trần Lăng:

- Đến bây giờ mà công tử còn chưa đoán được hay sao?

Bà ta đã uống luôn ba chén, gương mặt phớt hồng càng thêm ửng đỏ, đôi mắt long lanh càng đượm mơ màng...

Trần Lăng khẽ nhìn Vương phu nhân vụt bật cười:

- Có phải phu nhân muốn nói đó chính là con người của phu nhân chẳng?

Tia mắt của Vương phu nhân bật sáng lên:

- Công tử đã đoán đúng.

Ánh mắt của Nhiễm Hương vốn đã làm cho người điêu đứng, đã làm cho ai nhìn vào cũng phải xiêu hồn lạc phách, nhưng so với ánh mắt của Vương phu nhân bây giờ, thì đôi mắt của Nhiễm Hương chỉ có thể xem như là đôi mắt của một con cá chết.

Đôi mắt của Nhiễm Hương đã làm cho Chu Thất Thất muốn dùng dao xoi lưng, nhưng đôi mắt của Vương phu nhân bây giờ làm cho nàng muốn đứng tim...

Là gái, nhưng khi nhìn vào đôi mắt ấy, Chu Thất Thất cũng cảm thấy hồn phách chơi vơi, gần như không còn đứng vững...

Bằng đôi mắt ấy, Vương phu nhân nhìn Trầm Lãng:

- Công tử nên biết, không biết bao nhiêu đàn ông trong giang hồ, vì muốn gần được tiện thiếp cho nên phải chết mà họ vẫn cam lòng... tình nguyện.

Giọng nói bà ta càng lúc càng thấp xuống, nhẹ như hơi thở, mềm mại như tơ và ngọt lịm như mật rót vào lòng...

Và bà ta lại tiếp bằng một giọng cũng nhẹ, cũng mềm và cũng ngọt như thế ấy:

- Bởi vì tiện thiếp không như những người đàn bà khác trên phương diện võ công tuy không hơn ai, nhưng bất cứ về phương diện kỹ xảo nào, tiện thiếp cũng hơn người thập bội...

Trầm Lãng liếm môi và cạn thêm một chén nữa...

Vương phu nhân khe khẽ tiếp lời:

- Chỉ cần tiện thiếp... bằng lòng, thì bất cứ một người đàn ông nào cũng đều sẽ được hưởng thụ lạc thú một cách đầy đủ như mộng tưởng...

Nhiễm Hương đỏ mặt cúi đầu cười khúc khích...

Vương phu nhân quay lại nói một cách thản nhiên:

- Người cười sao? Nhớ rằng đây là một nghệ thuật, một nghệ thuật tối thượng. Ta vốn là một cô con gái cơ khổ lênh đênh, nhưng chỉ bằng vào nghệ thuật đó, ta đã trở nên một kẻ võ công tuyệt đỉnh, thành công với tất cả những gì có trong tay ngày hôm nay... Bất luận là ai, chỉ cần kề cận với ta một lần là trọn đời không sao quên được.

Trầm Lãng thở ra như muốn nói gì đó nhưng rồi lại làm thinh...

Vương phu nhân nói tiếp:

- Không biết bao nhiêu đàn ông, không biết bao nhiêu nhân vật thành danh, chỉ vì muốn một phút... vào tiên cảnh, đã phải hiến dâng tất, đã phải quì xuống khẩn cầu ta...

Bà ta quay qua ngó Trầm Lãng và nở nụ cười thật đẹp:

- Bây giờ tiện thiệp xin đem chiếc thân cao quý để đổi lấy lòng của công tử. Tiện thiệp nghĩ, ít ra đây cũng là một cuộc trao đổi công bằng.

Trầm Lăng ngồi yên không nói...

Hắn đã từng thấy rất nhiều dâm phụ, rất nhiều thiếu phụ đa tình lãng mạn, nhưng chưa từng gặp một người như Vương phu nhân này bao giờ...

Người thiếu phụ này miệng thì nói những lời dâm đảng nhưng sắc diện tinh thần thì lại hết sức thanh khiết, bà ta nói đến một sự trao đổi như nhớp, nhưng thái độ thì y như một sự giao dịch bình thường...

Vương phu nhân ngó Trầm Lăng bằng đuôi mắt:

- Sao công tử lại làm thình? Công tử không tin à?

Miệng thì hỏi, tay bà lại mở lần khuy áo...

Tuy cũng là một lối thoát y, nhưng tư thái bà ta lại hết sức trân trọng nghiêm trang...

Không thể có bút mực nào diễn tả cho đúng với thân hình của người thiếu phụ này, cũng không thể đem thân hình của người con gái đẹp ra so sánh, vì cho dù một thiếu nữ nào có được thân hình tuyệt đẹp, cũng sẽ có nhiều khiếm khuyết khi nhìn vào thân hình đầy đủ của Vương phu nhân...

Giá mà bà ta đừng có tuổi, giá mà đừng phải là mẹ của Vương Lâm Hoa, thì không ai dám dùng tiếng “bà ta” để ám chỉ, mà phải hết sức trang trọng gọi là “nàng”, chữ Nàng đó phải viết hoa.

Toàn thân cốt cách “trong ngọc trắng ngà” với những đường cong uy mị nhảy múa trước mắt Trầm Lăng...

Từ gò ngực đồ sộ lung linh dẫn xuống thắt lưng eo nhỏ, đến đôi chân đậm đuột dịu dàng... Có thể ví với chiếc thân bằng ngọc do bàn tay khéo léo tinh vi của nhà điêu khắc đại tài tô điểm.

Một vóc thân hòa hợp với hai cái đẹp: tiên nữ và dâm phụ, hai vẻ đẹp đều khiến chết người.

“Nàng” thiếu phụ họ Vương nở nụ cười “bùn rún”:

- Trầm công tử, từ trước đến giờ công tử có thấy một vóc thân như thế này chưa?

Thân mình tuy đã phơi bày lộ lộ, nhưng phong thái vẫn đài các như lúc còn đủ xiêm y, trên khắp thế gian này, không một người thiếu phụ nào khi lỏa thể mà còn giữ được phong cách ấy.

Trầm Lăng khẽ động vành môi, nhưng vẫn làm thình...

Vương phu nhân hé nụ cười rạng rỡ:



- Tiệp thiếp không chỉ đem vóc thân này giao cho công tử, mà còn đem cả quả tim giao cả cho công tử... giao cho công tử vĩnh viễn... tiệp thiếp đảm bảo công tử sẽ hưởng thụ một cách hoàn toàn thỏa mãn...

Giọng nói của “Nàng” thật thấp ở câu nói sau cùng:

- Tiệp thiếp xin dâng hiến cho công tử trọn đời.

Nếu không bị điếm vào “á huyết” thì Hùng Miêu Nhị đã la lớn:

- Không được, không được, hoàn toàn không được.

Chu Thất Thất thì y như cành liễu đang trước gió, toàn thân nàng lay bầy...

Mẹ của Vương Lâm Hoa lại “dâng hiến trọn đời” cho Trầm Lăng.

Không ai có thể tưởng tượng được như thế.

Không những Hùng Miêu Nhị, Chu Thất Thất, mà luôn cả Vương Lâm Hoa cũng tái mặt...

Vương phu nhân vẫn bằng một giọng nói ngọt ngào:

- Trầm công tử... bằng lòng chứ.

Tất cả đều hồi hộp...

Tất cả đều nín thở...

Tất cả đều chờ Trầm Lăng trả lời....